

KERK +leven

WEEKBLAD — NUMMER 26-27-28 — 28 JUNI 2006

Klapstoel
Hedwig
Van Peteghem

Dossier
De Bernini
Code

Win
'Narnia'
op dvd

blz. 7

blz. 12-13

blz. 16

antwerpen brugge gent mechelen hasselt

TIEN maanden na de onbegrijpelijke moord op Roger Schutz, stichter van de oecumenische gemeenschap van Taizé in het gelijknamige dorpje in Frankrijk, liggen kerk en tentenkamp er vredig bij. Klaar om de zomerse toestroom van jonge pelgrims op te vangen en in goede banen te leiden. Het lijkt wel of de vreselijke gebeurtenis van augustus vorig jaar nooit heeft plaatsgevonden.

Nochtans ging die gruwel allerm minst onopgemerkt voorbij. Op het moment van het bruuske overlijden van broeder Roger, was een klein miljoen jongeren uit de wereld bijeen in Keulen, op de Wereldjongerendagen. Het nieuws sloeg er in als een bom en broeder Aloïs, al geruime tijd eerder door de stichter zelf aangeduid als diens opvolger, reisde hals over kop van die internationale ontmoeting van gelovige jongeren terug naar huis.

En hoewel de vredige rust anders doet vermoeden, is de indrukwekkende geloofsgetuige die Roger Schutz was, verre van vergeten. Op de Bourgondische heuvelrug herinnert ieder zich hem op zijn eigen manier, zodat de verzoener en vernieuwer ook na zijn dood in vele harten voortleeft.

„In 1985 kwam Roger naar ons land”, herinnert zich een jonge Hongaarse. „Hij mocht van de communistische overheid wel voorgaan in het gebed, maar het was hem verboden zijn mond te openen. In een afgeladen volle kerk zaten we daar bij hem in gebed, zonder dat er een woord werd gezegd. Daar heb ik begrepen hoe veelzeggend stilte kan zijn. Bij zijn dood werd ik opnieuw getroffen door die oorverdovende stilte. Het is een stilte die je dooreen schudt, die je wakker maakt.”

Wie ooit in Taizé was, ziet bij dat woord meteen de zwijgzame vrijwilligers en hun bordjes met opschrift *stilte* voor zich opdoemen. Zo worden sinds jaar en dag de voorbijgangers en deelnemers aan het gebed zonder opdringerigheid aangemaand in de buurt van de kerk de toon te dimmen. En dan die stilte zelf. Als een geest hangt ze in de kerk boven de jonge lijven, in drommen bijeen zittend of liggend, zangboekje gebruiksklaar. De meditatieve gezangen doorbreken haar, perfectioneren haar terzelfder tijd. De stilte is een religieuze ervaring die in Taizé alle ruimte krijgt om op het jonge volkje in te werken.

Neem eens een brugdag midden in je vakantie

Lieve Wouters

Her en der valt deze dagen voor het jonge volkje het verdict: geslaagd, niet geslaagd. De eersten huppelen zorgeloos de vakantie tegemoet, de anderen wat minder. Toch mogen we er allemaal – jong en oud, meer of minder geslaagd in het leven – met volle teugen van genieten. Laat het een echte rustperiode zijn, een brug tussen twee werkjaren die je niet te snel oversteekt. Zoals dat bruggetje in Taizé.

